

Arrest

nr. 181 701 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 41quater en 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 21 oktober 2011 in Turkije in het huwelijk met G. A., een Turkse onderdaan die is gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

1.2. Op onbekende datum komt verzoeker het Belgische grondgebied binnen. Hij dient bij schrijven gedateerd op 15 maart 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Zowel wat de buitengewone omstandigheden als wat de gegrondheid betreft beroept hij zich op zijn huwelijk en gezinsleven met mevrouw G. A.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 juni 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 maart 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van zijn huwelijk en gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) sprake is van een buitengewone omstandigheid die hem verhindert de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, met name via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, in te dienen.

1.4. Verzoeker dient, bij schrijven gedateerd op 17 juli 2014 en gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, in functie van zijn echtgenote, op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 augustus 2015 de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt opnieuw geoordeeld dat het ingeroepen gezinsleven met zijn echtgenote in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

1.6. Verzoeker dient, bij schrijven gedateerd op 11 december 2015 en gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen, een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf, in functie van zijn echtgenote, op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 augustus 2016 de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen wordt verzoeker op 7 september 2016 ter kennis gebracht.

De beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de artikelen 9bis, 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend bij de burgemeester van Antwerpen op 11.12.2015, op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [A.]

Voornamen: [I.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

is niet ontvankelijk om deze reden:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Hij haalt aan dat hij het Belgisch grondgebied binnenkwam en gehuwd is met mevrouw [A. G.], die zwanger is.

Ondertussen is mevrouw bevallen op 30.03.2016. Het medisch attest d.d. 26.10.2015 dat aanhaalt dat mevrouw veel medische klachten en problemen heeft en dat begeleiding en hulp van haar echtgenoot noodzakelijk is, is niet meer van toepassing.

Verder beroept betrokkene zich op artikel 8 van het E. V.R.M., het 'fair balance' rechtsbeginsel, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de E.U.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft gesticht, garandeert hem niet het recht op verblijf en verhindert hem niet om een visum te vragen in de Belgische ambassade in het land van herkomst.

De verplichting om een visum te gaan vragen, betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dit kan niet aanzien worden als een inbreuk op het gezinsleven, aangezien hij de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarenboven het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene geeft niet aan op welke wijze zijn tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving een inbreuk zou zijn op artikel 8 van het EVRM.

De redenering dat het gezin dat betrokkene heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd.

Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder. Mevrouw kan instaan voor de opvoeding en de opvang van het kind.

Betrokkene kan contact onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid.

In het arrest d.d. 30.11.2015 met nummer 157 199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op pagina 5 letterlijk gesteld dat het EHRM er bij diverse aangelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (met verwijzing naar diverse arresten). Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat artikel 3 geen directe werking heeft.

Dat een tijdelijke terugkeer van de vader naar het land van herkomst een schending zou betekenen van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkene maakt immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen met de Belgische wetgeving, kan eveneens niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 24 (juncto artikel 51) van het Handvest van de Grondrechten van de EU; de bescherming en de zorg die nodig zijn voor het welzijn van het kind worden hier niet ontzegd of afgenomen.

Verder wordt aangehaald dat betrokkene vindt dat zijn situatie dermate klemmend is, dat een verblijf in België voor hem de enige oplossing is. Hij dreigt in een zeer erbarmelijke situatie te belanden.

Indien hij wordt teruggestuurd, zou dit betekenen dat hijzelf en zijn echtgenote niet kunnen functioneren als een gezin.

Het is voor de echtgenote niet evident om heen weer te reizen en het zou onredelijk zijn dat zij naar Turkije zou moeten gaan om haar gezin te vervoegen.

Zoals reeds aangehaald is een gezinssituatie hier in België op zich geen garantie op verblijfsrecht noch een ontslag van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke verplichtingen. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene betekent geen breuk in het gezinsleven. Nadat hij heeft bewezen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, heeft hij immers het recht om zijn gezin te komen vervoegen. Een tijdelijke afwezigheid van één ouder betekent evenmin dat men niet meer kan functioneren als gezin. Mevrouw kan ondertussen de opvang en de opvoeding van het kind op zich nemen, al dan niet met hulp van derden of familieleden.

Er mag ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat betrokkene hier op geen enkel ogenblik legaal verblijf heeft verworven. Hij heeft doelbewust enkele bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd en in zijn illegale situatie een gezin gesticht.

In het bovenvermelde arrest d.d. 30.11.2015 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende: "De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen

aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM" (inclusief talrijke verwijzingen naar concrete arresten).

Betrokkene haalt aan dat hij zeer geliefd is door zijn omgeving en hier veel familie en kennissen heeft. Hij beheerst de Nederlandse taal voldoende. Hij heeft een goede verstandhouding met de burens en hieruit blijkt zijn wil tot integratie. Er kan niet verwacht worden dat het gezin zich opnieuw elders gaan vestigen.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

"Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Deze redenering is perfect van toepassing op dit dossier.

Er wordt evenmin verwacht dat het gezin zich elders gaat vestigen, enkel dat de reguliere weg gevolgd wordt om een verblijfsrecht te bekomen.

De bewering dat hij geen enkele binding of relatie met zijn land van herkomst meer onderhoudt gelet op zijn lange aanwezigheid, gaat niet op. De eerste sporen van aanwezigheid in België van betrokkene dateren van juni 2013. Het is ondenkbaar dat hij zich daardoor niet voor een beperkte tijd naar Turkije kan begeven om er het vereiste visum te vragen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"De heer, die verklaart te heten

Naam: [A.]

Voornaam: [I.]

[...]

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet: betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België.

Het feit dat hij hier een echtgenote en een baby heeft, vormt op zich geen garantie op een verblijfsrecht en ontslaat hem niet van de verplichting om de bestaande wetsbepalingen te eerbiedigen.

Het hoger belang van het kind wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader. De vader kan ten allen tijde tijdens zijn afwezigheid contact onderhouden met het gezin en overleggen met de echtgenote over de opvoeding en de dagelijkse opvang van het kind. Hij heeft doelbewust tijdens illegaal verblijf een gezin gesticht; deze situatie is geen belemmering om betrokkene de toegang tot het grondgebied te ontzeggen, zoals hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Er zijn geen aanwijzingen dat het kind een problematische gezondheid heeft of zich in een andere situatie bevindt die de constante aanwezigheid van de vader vereisen.

Zoals aangehaald in de bijhorende bijlage 15quater is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat het stichten van een gezin in precair verblijf geen bescherming biedt tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten belemmert."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn echtgenote en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,

- de omvang van de banden in de staat,

- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus

bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De RvV erkent de directe werking van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

In elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen volgens het arrest JEUNESSE.

In casu is de 'fair balance'-toets niet afdoende gebeurd."

2.1.2.1. Verzoeker diende in België een verblijfsaanvraag in als familielid van een verblijfsgerechtigde derdelander in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;"

Artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet legt hierbij bijkomend de voorwaarden op dat het bewijs dient te worden geleverd dat de vreemdeling die wordt vervoegd beschikt over een behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Overeenkomstig deze bepaling dient ook het bewijs voor te liggen dat de aanvrager niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die zijn opgenomen in een bijlage bij de wet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

[...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet vormt meer precies de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG. Artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG bepaalt: “Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden verwees naar artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest en “het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’”. Concreet wees hij op zijn huwelijk met mevrouw G. A. en de zwangerschap van deze laatste met voorziene bevallingsdatum op 13 april 2016. Verder wees hij op “sociale bindingen” en op een “humanitaire situatie”. Hij gaf ook aan geen enkele binding of relatie meer te hebben met zijn herkomstland en dat het aldus voor hem, gelet op zijn lange afwezigheid aldaar, “onmogelijk [is] zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden”.

Verweerder aanvaardt deze ingeroepen buitengewone omstandigheden niet. In zoverre werd aangevoerd dat de echtgenote tijdens haar zwangerschap klachten had en de begeleiding en hulp van verzoeker behoefde, wordt vastgesteld dat de echtgenote intussen – op 30 maart 2016 – is bevallen en dit ingeroepen argument dus niet langer aan de orde is. Inzake het gezin dat verzoeker intussen in België heeft gesticht, benadrukt verweerder dat dit gegeven hem geen recht op verblijf garandeert en hem nog niet verhindert een visum te vragen bij de Belgische ambassade in zijn herkomstland. Hij wijst er op dat deze verplichting om een visum te vragen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft en hij de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug naar België te komen en zijn gezin hier te vervoegen nadat hij heeft bewezen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Hij oordeelt dat deze verplichting geen breuk van de gezinsrelaties tot gevolg heeft en in casu niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst op rechtspraak van de Raad en de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in beginsel niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt vast dat verzoeker zelf ook niet aangeeft op welke wijze een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving alsnog in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert in dit verband vervolgens dat ook niet blijkt dat het hoger belang van het kind wordt geschaad door een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder. Hij stelt dat de echtgenote kan instaan voor de opvoeding en de opvang van het kind, al dan niet met hulp van derden en familieleden, en verzoeker contact kan onderhouden met zijn gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid. Verweerder neemt verder ook in rekening dat verzoeker op geen enkel ogenblik een legaal verblijf verkreeg in België, dat hij doelbewust enkele bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat hij in illegaal verblijf een gezin heeft gesticht. Verweerder benadrukt dat in de huidige stand van het geding niet van de gezinsleden wordt verwacht dat zij zich elders vestigen, enkel dat de reguliere procedure voor het verwerven van een verblijfsrecht wordt gevolgd. Verweerder stelt ook nog dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, gelet op rechtspraak van het Hof van Cassatie, geen directe werking heeft en in ieder geval gelet op voorgaande motivering een schending van deze bepaling noch van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest blijkt. Inzake een ingeroepen (wil tot) integratie in België verwijst verweerder naar rechtspraak van de Raad dat niet kan worden ingezien op welke wijze een goede integratie het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou maken om de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen en dit deze procedure net eenvoudiger maakt. Verweerder motiveert ten slotte dat de bewering van verzoeker geen enkele binding of relatie meer te hebben met het land van herkomst als gevolg van zijn lange afwezigheid niet wordt weerhouden, nu de eerste sporen van aanwezigheid in België pas dateren van juni 2013 en het ondenkbaar is dat hij zich daardoor niet voor beperkte tijd naar Turkije kan begeven om het vereiste visum te vragen.

2.1.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het is niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun gezamenlijke kind.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In dit verband benadrukt de Raad ook dat de betrokken zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven wordt geschonden doch ook een zaak van immigratie betreft. In casu kwam verzoekers echtgenote begin 2009, samen met haar moeder en zus, België binnen en werd zij op 18 mei 2011 gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Zij trad vervolgens op 21 oktober 2011 in Turkije in het huwelijk met verzoeker. Op onbekende datum volgde verzoeker zijn echtgenote naar België om zich bij haar te voegen, zonder dat hij hiertoe voorafgaandelijk in zijn herkomstland bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging het vereiste visum vroeg. Verzoeker en zijn echtgenote dienden nochtans te weten dat indien een verblijf van meer dan drie maanden in België wordt beoogd in het kader van gezinshereniging, hiertoe bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland het vereiste visum dient te worden gevraagd. Zij opteerden er voor om het gezinsleven in België te ontwikkelen tijdens een illegaal verblijf van verzoeker, waardoor zij wisten – of dienden te weten – dat de kans erin bestond dat verzoeker het grondgebied diende te verlaten, minstens teneinde de aanvraag via de reguliere weg in te dienen.

Volgens het EHRM hebben de Staten het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Verweerder kan aldus vereisen dat de aanvraag voor een verblijfsrecht wordt ingediend bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, al dient hij ook steeds na te gaan of deze vereiste in het individuele geval ook proportioneel is. Een individueel onderzoek dient aldus te worden doorgevoerd, waarbij de belangen van de aanwezige kinderen moeten worden betrokken bij de vraag of het redelijk is om van de vreemdeling te verlangen dat hij terugkeert om vanuit zijn land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen.

In dit verband merkt de Raad op dat het reeds aangehaalde arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind evenwel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfemen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt

om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.

Uit de reeds weergegeven motivering van de eerste, alsook de tweede, bestreden beslissing, blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kind in België, alsook met het hoger belang van dit kind. Hij stelde geen disproportionaliteit vast tussen het algemene belang, dat is gebaat bij een strikte toepassing van de geldende verblijfsreglementering, en de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker, waar deze laatste volgens de reguliere procedure de aanvraag tot een verblijf in het kader van gezinshereniging in het buitenland dient in te dienen. Hij wees er op dat deze verplichting op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, dat aldus de gezinsbanden nog niet worden verbroken en dat verzoeker zelf ook niet aangeeft op welke wijze de tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen in casu dan wel in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij oordeelde hierbij ook dat het hoger belang van het kind geenszins wordt geschaad, nu de moeder – al dan niet met de hulp van derden of familieleden – kan instaan voor de opvoeding en de opvang het kind en verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn gezin. Er werd ook nog aangestipt dat verzoeker steeds illegaal in het land heeft verbleven, enkele bevelen om het grondgebied te verlaten doelbewust heeft genegeerd en in illegaal verblijf een gezin heeft gesticht. Verweerder heeft aldus een belangenafweging doorgevoerd, waarbij het hoger belang van het kind in rekening is gebracht.

Verzoekers stelling dat “[d]e bedoeling van de beslissing van de DVZ hierin [ligt hem] de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren” vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissingen en wordt ook niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt. De eerste bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan dat verzoeker, nadat hij via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag heeft gericht tot het bestuur, de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug te keren naar België en zijn gezin hier te vervoegen nadat hij heeft bewezen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker voert verder aan dat hij als gevolg van de bestreden beslissingen wordt gescheiden van zijn echtgenote en kind en dit onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven, doch aan de hand van een dergelijk algemeen betoog kan niet worden vastgesteld dat verweerder in casu geen evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen, waaronder specifiek ook de belangen van het kind, heeft gemaakt. Hij herhaalt in wezen zijn betoog in de aanvraag, zonder op concrete wijze in te gaan op de door het bestuur gedane belangenafweging en zonder aan de hand van concrete argumenten aannemelijk te maken dat het bestuur hierbij enig specifiek gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker betwist zo ook niet dat hij, via de moderne communicatiemiddelen, tijdens de verwijdering om via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen in nauw contact kan blijven met zijn echtgenote en deze laatste de zorg voor en opvoeding van het kind tijdens zijn afwezigheid op zich kan nemen (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Daarenboven blijkt ook niet dat de echtgenote en het kind, waarbij wordt aangestipt dat de echtgenote eveneens de Turkse nationaliteit heeft, verzoeker niet minstens gedurende een bepaalde tijd zouden kunnen vergezellen, bijvoorbeeld door het gebruik maken van het recht op jaarlijkse vakantie.

Verzoeker benadrukt nog dat bij een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening dient te worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden met België, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven elders, de vraag of de vreemdeling bij het ontstaan van het gezinsleven wist dat het voortbestaan hiervan vanaf het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf, en ten slotte het hoger belang van het kind. De Raad herhaalt evenwel dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker in de huidige stand van de procedure enkel wordt gevraagd via de reguliere procedure in het buitenland de verblijfsaanvraag in te dienen en deze verplichting slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent met de mogelijkheid terug het grondgebied binnen te komen indien hij kan aantonen gerechtigd te zijn op een gezinshereniging in België. Hij gaf aan dat een dergelijke tijdelijke verwijdering niet tot gevolg heeft dat de gezinsbanden worden verbroken en verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn echtgenote. Verweerder hield er verder rekening mee dat verzoekers verblijf in België steeds illegaal was, dat verzoeker enkele bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde en hij in illegaal verblijf een gezin heeft gesticht. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, is in deze situatie volgens het EHRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder werd wel degelijk het hoger belang van het kind in

rekening gebracht. Er werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder en de echtgenote kan instaan voor de opvoeding en de opvang van het kind, al dan niet met hulp van derden en familieleden. De Raad kan andermaal slechts vaststellen dat verzoeker in wezen niet ingaat op de gedane belangenafweging en niet aannemelijk maakt dat enig specifiek gegeven in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht of hierbij op kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze werd gehandeld. Hij maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat de belangen van zijn kind bij de gedane belangenafweging niet het gepaste gewicht werd toegekend. Hij beperkt er zich toe op bijzonder algemene wijze te stellen dat de gedane 'fair balance'-toetsing niet afdoende zou zijn gebeurd, doch zonder in te gaan op de naar voor gebrachte motivering op dit punt en zonder concrete argumenten naar voor te brengen of zijn standpunt nader toe te lichten.

Zoals reeds werd aangestipt wijzen de gegevens van het dossier er op dat verzoeker pas na zijn huwelijk in Turkije naar België kwam, terwijl hij diende te weten dat hij in deze situatie via een visumaanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag gezinshereniging diende in te dienen. In het kader van eerdere beslissingen van 23 juni 2014 en 27 augustus 2015 werd verzoeker er ook reeds op gewezen dat zijn gezinsleven geen buitengewone omstandigheid vormde en hij zijn aanvraag wel degelijk via de reguliere procedure vanuit het buitenland diende in te dienen. Verzoeker werd telkens ook bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat hij tegen deze beslissingen in beroep is gegaan. Verweerder kon aldus wel degelijk ook in rekening brengen dat verzoeker nooit legaal in dit land verbleef, hij doelbewust verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en hij en zijn echtgenote hun gezinsleven in illegaal verblijf hebben opgebouwd, en zich dus bewust dienden te zijn van het precair karakter van de verderzetting ervan in België.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn zaak gelijkend is aan deze die heeft geleid tot het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM. In die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu verzoeker zich beperkt tot algemeenheden om te stellen dat het hoger belang van zijn kind zou worden miskend. Ook heeft in casu verzoeker nooit de Belgische nationaliteit gehad noch blijkt dat zijn echtgenote en hun minderjarig kind de Belgische nationaliteit hebben. In de zaak die voorlag bij het EHRM was er verder sprake van schoolgaande kinderen, hetgeen in casu evenmin het geval is.

Er blijkt niet dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoeker in casu niet aan dat zijn gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze laatste bepaling blijkt dat verweerder verplicht is de aanvraag voor een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag moet volgen. Het is dan ook in dit kader dat een verder onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Wat de door verzoeker doorheen zijn middel aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betreft kan het volstaan vast te stellen dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de verplichting om over te gaan tot een "fair balance"-toets wordt in de huidige stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest betreft, wijst de Raad op de duidelijke motivering in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat het hoger belang van het kind wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker en dit nu de moeder kan instaan voor de opvoeding en opvang van het kind, al dan niet met de hulp van derden of familieleden. Verweerder benadrukt hierbij dat de bescherming en

de zorg die nodig zijn voor het welzijn van het kind niet worden ontzegd of afgenomen. Hij wijst er, in de tweede bestreden beslissing, ook nog op dat er geen aanwijzingen zijn dat het kind in een problematische gezondheidssituatie verkeert of zich in een andere situatie bevindt die de constante aanwezigheid van de vader vereist. In wezen gaat verzoeker op geen enkele wijze concreet in op de voorziene motiveringen en weerlegt hij deze aldus ook geenszins. In dit verband wordt verder ook verwezen naar voorgaande bespreking van artikel 8 van het EVRM, dat het hoger belang van het kind ook reeds incorporeert. De uiteenzetting van het middel laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen alsnog het hoger belang van het kind of het recht van het kind op bescherming en zorg die nodig zijn voor diens welzijn zou miskennen. Een schending van de aangehaalde bepalingen, en dit daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, blijkt aldus geenszins.

2.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Art. 12bis § 2 lid 3 luidt als volgt:

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Lid 6 zegt:

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

In casu is de aanvraag ingediend op 11.12.2015 en diende de beslissing genomen te worden uiterlijk binnen de 6 maanden.

De bestreden beslissing is pas genomen op 25.08.2016 en dus buiten de wettelijke termijn.”

2.2.2. De in dit verband relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...]

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[...]

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis is gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij is ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.

§ 3bis. [...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7. [...]

Verzoeker verwijst naar de bepalingen van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid van de Vreemdelingenwet. Deze paragraaf handelt evenwel specifiek over de vreemdeling die zijn aanvraag indient bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, terwijl verzoeker zijn aanvraag in België indiende. Er blijkt aldus niet dat de door hem aangehaalde bepalingen toepassing vinden in zijn concrete situatie.

In casu beriep verzoeker zich op buitengewone omstandigheden opdat hij de verblijfsaanvraag in België vermocht in te dienen. Dit is de situatie voorzien in artikel 12bis, § 1, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet, waarin de wetgever heeft bepaald dat het gemeentebestuur zich onverwijld bij de minister of zijn gemachtigde vergewist van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Deze bepalingen voorzien dat “[w]anneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, dit [wordt] medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven” en dat “[d]e bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis eveneens van toepassing [zijn]”. Deze laatste bepalingen voorzien op hun beurt dat in beginsel de vreemdeling wordt

toegelaten tot een verblijf "[i]ndien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangsbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur", termijn die in bijzondere omstandigheden tweemaal kan worden verlengd met een periode van drie maanden.

In het licht van deze toepasselijke wettelijke bepalingen dient te worden aangenomen dat de vervaltermijn waarvan sprake in de thans voorliggende situatie niet ingaat met het indienen van de aanvraag door de betrokkene zelf doch pas met het ontvangsbewijs van de gemeente dat in de thans voorliggende situatie slechts kan worden afgegeven nadat wordt vastgesteld dat de aanvraag op ontvankelijke wijze in België werd ingediend en er dus sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoekers betoog mist juridische grondslag.

In casu dient daarenboven te worden vastgesteld dat wel degelijk binnen de negen maanden nadat verzoeker zich richtte tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een beslissing werd genomen. De termijn van zes maanden die verzoeker hanteert, gaat uit van een verouderde versie van de betreffende wetgeving.

Een schending van de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS